

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Ivdiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos & Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

11. Auium exoticarum monstra.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45686

prodigijs cecidisse multas, ac sua sponte resurrexisse. Factum hoc populi Rom. Quiritibus ostentum Cimbricis bellis Nuceris in loco Innonis, ulmo, postquam etiamsacrumen amputatum erat, quoniam in aram ipsam proculmbebat, restituta sponte, ita ut protinus floraret. A quo deinde tempore maiestas populi Rom. resurrexit, qui antea vastata cladicis fuerat. Memoratur hoc idem factum & in Philippis, salice procedua atq; detruncata: & Stagiris in museo populo alba. Omnia fausti omenis. Sed maximè mirum Antandri platanus etiam circumdolatis lateribus resibilis sponte falla, vix reddita, longitudine XV. cubitorum, crastitudine quatuor vlnarum,

Dionys. lib. 9.
Herodot. 1. 7.
& 8.

Isa. 63. 3.

Val. Max. I. 1.
et. 6. n. 5.

Matth. 15. 13.
lanfon. t. 1.
lib. 5. Mercu-
rij Gallo
belg. pag. 355.

XI.

Herodot. 1. 4.

Quin etiam, vt Dionysius & Herodotus memorant, Laodicea aduentu Xerxis platanus in oleam mutata est. Fuit in his arborum monstros virorum fortium quædam imago, qui etiam apud Isaiam vocatur plantatio Domini ad glorificandum. Ac, se rerum felicium duntaxat, in plantis, monstra gigni existentur, refert Valerius, metentibus, apud Antium, cruentu spicas in corbem cecidisse; significabatur scilicet, multum sanguinis, instante bello, faciendum, & plurimos mortales fatali falce metendos. Quippe etiam hoc in plantis portenditur. Si quidem omnis plantatio, quam non plantavit Pater celestis, dicabitur. Talem eradicationem etiam portendit fraxinus, quam An. 1592. Embricæ in collegio F.F. Hieronymianorum tempestas fregit. Elius enim truncum ubi Collegij procurator excendi, &c in frusta secari iussit, in singulis incisionibus tota militum agmina expressa apparuerunt; inter quos tympani, tribæ, signiferi, ductores alijque milites Borussorum & Polonorum mōre amicti non aliter, quam si ex industria depicti essent, conspiciebantur. Terra olim Cadmea segete hastatos genuisse fingebarūt, quis miretur nunc ubique bella geri, si nobis milites in arboribus crescunt? Et sanè hi de plantis milites lignei, veros post se milites traxerunt. Nec fabula est de his lignis militibus, Petrus enim Huestius partes ligni illius ostendit & oculos, quibus plurimum credimus, testes adhibuit.

Si ad animalia veniamus, copia numero caret. Et autem quidem vel auspicia, vel auguria, suo iure remittimus ad supersticiosos. Arcesilao regnum tenente, candidus coruus ap- paruit,

paruit, de quo graue responsum ferebatur. Et mox ad Democratiam status ciuitatis recidit; Bessus cum ad Hesperidas deceperat, occisus est. Faustior coruo albo fuit Onacrotalus, avis cygno multo maior: quam Culmannus Geppingensis scribit,

Culman. in
epistol. ad
Gesnerum.

in omnibus expeditionibus, circa An. 1509. Maximiliano Romanorum regi praecessisse, ac castris quasi locum signasse.

Quamobrem ea avis mansuetissima in aula Cæsaris, quam ipsa sibi visa est elegisse, boni omnis spe, debito victu, multis annis, sustentata est. Visa est etiam eadem à pluribus Mechanicis attenta. Posset hic recenseri avis in Hispania in urbe, Ambgenita, Anno Seruatoris 1628. plumbeis glandibus delecta, & Comiti, Schafgotio missa, viginti septem pedes longa: quæ in fronte oculum humanum, caput autem bouinum habuit, & verò etiam bouis instar mugijt, Ceterum in uicem, aurium flaccidarū alæ dependebant; vertici cornuta vitta tergo tuber testudineum, pectori lorica, & his asperi aculei, caudæ gemini enses, collo monile carneum, corallio haud absimile munimen addiderunt. Hæc, & plura de hac ave possent hic recenseri ex Mercurio Germanico Valentini Pistoris, sed litteræ, & alia non me finunt coniçere, quid finistri monstrum hoc portenderit. Quanquam enim quispiam rectè dixerit: *Venihi quia tacui*, præstat tamen etiam subinde silere, quæm ingratius aliorum diuinare.

Volucribus adiungi possunt & apes Platonis, quæ, ut historicus ait, *eterna felicitatis indices extiterunt, dormientis in tunis parvuli labellio mel inferendo*. Quare audita, prodigiorum interpretes singularem eloquy suavitatem ore eius emanaturā dixerunt. At mihi quidem illa apes non montem Hymettum rhyni flore redolentem; sed Musarum Heliconios colles omni genere doctrina viventes, dearum instinctu depastæ, maximo ingenio dulcissima aliena summa eloquentia instillasse evidentur. Quod ostentū etiam evenit. Ambroſio, qui non alia de cauſa pingitur alueari aperto insignis, quæm quod ad os illius adhuc infantis apum examen aduolârit, iam tum mellei oris dulcedinem libantes. Quod omen in futuro tam sancto viro eò dignius credibiliusq; exiit, quia vel apud Ethnicos paria contigerunt. *Mida enim*

XII.
Val. Maxima
l. 1. c. 6. n. 3.
Extern.